

Súd: Krajský súd Trenčín
Spisová značka: 5Co/108/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 3818200430
Dátum vydania rozhodnutia: 30. 10. 2019
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Mária Vrtochová
ECLI: ECLI:SK:KSTN:2019:3818200430.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trenčíne v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Márie Vrtochovej a sudcov JUDr. Eriky Zajacovej a JUDr. Denisa Vékonyho v spore žalobkyne X. K., bytom V., C. XXXX/X, zastúpenej Mgr. Stanislavou Tichou, advokátkou, so sídlom Považská Bystrica, Zakvášov 1519/55, proti žalovanému: PROFI CREDIT Slovakia, s.r.o., IČO: 35 792 752, so sídlom Pribinova 25, Bratislava, zastúpenému Advokátskou kanceláriou JUDr. Andrea Cviková, s.r.o., so sídlom Bratislava, Kubániho 16, o zaplatenie 2.792,16 eur s príslušenstvom, na odvolanie žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Prievidza č.k. 8C/1/2018-210 zo dňa 11. apríla 2019, takto

rozhodol:

Odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie m e n í tak, že žalovaný j e p o v i n n ý zaplatiť žalobkyni sumu 1.462,10 eur s úrokom z omeškania vo výške 5% ročne od 13.02.2018 do zaplatenia, a to do 3 dní od právoplatnosti rozsudku a vo zvyšnej časti sa žaloba žalobkyne z a m i e t a .

Žiadna zo strán n e m á právo na náhradu trov konania.

o d ô v o d n e n i e :

1. Napadnutým v poradí druhým rozsudkom súd prvej inštancie výrokom I. uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobkyni sumu 2.792,16 eur s 5% ročným úrokom z omeškania od 20.7.2017 do zaplatenia, v lehote 15 dní od právoplatnosti tohto rozhodnutia. Výrokom II. priznal žalobkyni nárok voči žalovanému na náhradu trov konania v rozsahu 100%. Svoje rozhodnutie právne odôvodnil s poukazom na § 52 ods. 1 a 4, § 451 ods. 1, 2, § 100 ods. 1, § 107 ods. 1, 2, § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka, § 9 ods. 1, § 9 ods. 2 písm. f), j) k), § 11 ods. 1 písm. a), b) zák. č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov, § 255 ods. 1, § 262 ods. 1 CSP. V odôvodnení rozhodnutia uviedol, že žalobkyňa sa podanou žalobou na súde dňa 29.01.2018 domáhala voči žalovanému vydania bezdôvodného obohatenia. Súd prvej inštancie vo veci rozhodol rozsudkom č. k. 8C/1/2018-101, ktorým žalobu zamietol. Voči predmetnému rozsudku žalovaný podal odvolanie. Odvolací súd mal za to, že žalobkyňa na vopred predpripravených formulároch žalovaného navrhla uzatvorenie Zmlúv o revolvingovom úvere, keď vo formulároch vypísala údaje o požadovanom úvere / bod 5./ a žalovaný tieto jej návrhy v bode 6. akceptoval a to bezvýhradne, keď jeho akceptácia je zhodná s návrhom žalobkyne pokiaľ ide o výšku úveru, výšku a počet splátok úveru, úrokovú sadzbu úveru, čo vyplýva z jednotlivých zmlúv o revolvingovom úvere č. 8500033617 zo dňa 18.10.2013, č. 8500033618 zo dňa 18.10.2013, č. 8500027552 zo dňa 29.06.2013 a č. 8500062899 zo dňa 17.03.2014. Účastníci sa tak dojednali na podstatných náležitostiach zmluvy o spotrebiteľskom úvere, čím medzi nimi došlo podľa § 44 ods. 1 Občianskeho zákonníka k uzatvoreniu zmluvy o spotrebiteľskom úvere v zmysle § 497 Obchodného zákonníka v spojení s ustanoveniami zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov k uzatvoreniu písomnej zmluvy o spotrebiteľskom úvere. Hodnota RPMN úveru nie je náležitosťou zmluvy, na ktorej by sa mali účastníci zmluvy konsenzuálne dohodnúť. Takáto hodnota zohľadňuje parametre poskytovaného úveru a je daná

výpočtom matematického vzorca stanoveného v zák. č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov. Ak sa teda účastníci zmluvy o spotrebiteľskom úvere dojednali na podstatných náležitostiach zmluvy o úvere, vykoná sa výpočet RPMN úveru podľa zákonom stanoveného matematického vzorca a zistená hodnota sa uvedie veriteľom do akceptácie návrhu dlžníka na uzatvorenie zmluvy o spotrebiteľskom úvere a to bez ohľadu na to, či samotný dlžník nejakú hodnotu RPMN úveru vo svojom návrhu uviedol alebo nie. Odvolací súd ďalej uviedol, že v ďalšom konaní súd prvej inštancie vyvodí z vykonaného dokazovania nové skutkové zistenia a právne závery ohľadne uzatvorenia predmetných spotrebiteľských zmlúv medzi stranami a o platnosti takýchto zmlúv /súc pritom viazaný právnym názorom odvolacieho súdu/, a výsledky doposiaľ vykonaného dokazovania posúdi podľa zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov s ohľadom na žalobkyňu v žalobe tvrdené dôvody bezúročnosti a bezpoplatkovosti poskytnutých úverov, námietku premlčania uplatnenú žalovaným a režimu prípadného bezdôvodného obohatenia so zreteľom na vzájomné plnenia strán sporu.

2. Súd opätovne vykonal dokazovanie a z vykonaného dokazovania mal za preukázané, že žalobca so žalovaným uzatvoril zmluvu o revolvingovom úvere č. 8500033617 dňa 18.10.2013, zmluvu o revolvingovom úvere č. 8500033618 zo dňa 18.10.2013, zmluvu o revolvingovom úvere č. 8500027552 dňa 29.06.2013 a zmluvu o revolvingovom úvere č. 8500062899 dňa 17.03.2014. Po preskúmaní predložených zmlúv, ktoré vytvárajú právny rámec vzťahu medzi stranami sporu, dospel súd k záveru, že uvedené zmluvy je potrebné posudzovať podľa ustanovení o spotrebiteľskom práve. Je nepochybné, že žalobca pri uzatváraní zmlúv nekonal v rámci podnikateľskej činnosti, za účelom zamestnania, či povolania, a preto sa považuje za spotrebiteľa. Naopak, z obchodného registra je zrejmé, že žalovaný predmetné zmluvy uzatváral v rámci predmetu svojej obchodnej alebo inej podnikateľskej činnosti, a to „poskytovanie pôžičiek a úverov nebankovým spôsobom z vlastných zdrojov“. Zmluvy majú teda charakter spotrebiteľských úverov v zmysle zákona č. 129/2010 Z.z.. Súd preskúmaním zmluvných dojednaní dospel k záveru, že zmluva neobsahuje všetky obligatórne náležitosti v zmysle § 9 ods. 2 zákona o spotrebiteľských úveroch. V každej z predložených zmlúv absentuje údaj o konečnej splatnosti úveru, absentuje výška splátok istiny, úrokov a iných poplatkov, absentuje údaj o splatnosti jednotlivých splátok, zahŕňajúc prvú a poslednú splátku, v každej absentuje údaj o presnej výške úveru, navyše zmluvy obsahujú neprijateľné dojednania úrokových sadzieb presahujúcich 70% odplatu, ktoré sú v rozpore s dobrými mravmi. Súd mal potom za to, že predmetná zmluva je bezúročná a bezpoplatková a žalobkyňa mala voči žalovanému nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia, t. j. sumy ktorú zaplatila nad rámec poskytnutej istiny z jednotlivých úverových zmlúv. Žalobkyňa sa v konaní domáhala zaplata sumy 2792,16 eur, kedy vykonané úhrady žalobkyne boli započítané na istiny úveru bez úrokov a poplatkov a po ich zaplatení súd ich považoval za plnenie bez právneho dôvodu. Pri zmluve č. 8500033617 súd mal prehľadom platieb za preukázané, že žalobkyňa splatila poskytnutú istinu úveru 770,18 eur 16. úhradami, poslednou dňa 16.03.2015 a z tohto dôvodu všetky ďalšie platby spolu vo výške 778,64 eur, nakoľko boli vykonané v rámci 3 ročnej premlčacej lehoty po 29.01.2015 sú bezdôvodným obohatením, pričom premlčanou nie je ani časť platby č. 16 vo výške 1,34 eur. Z predmetnej zmluvy tak žalobkyňi vznikol nárok na vrátenie bezdôvodného obohatenia vo výške 779,98 Eur. Pri zmluve č. 8500033618 mal prehľadom platieb za preukázané, že žalobkyňa splatila poskytnutú istinu úveru 1.177,22 eur 25. úhradami, poslednou dňa 08.12.2015 a z tohto dôvodu všetky ďalšie platby spolu vo výške 364,66 eur, nakoľko boli vykonané v rámci 3 ročnej premlčacej lehoty po 29.01.2015 sú bezdôvodným obohatením, pričom premlčanou nie je ani časť platby č. 25 vo výške 28,28 eur. Z predmetnej zmluvy tak žalobkyňi vznikol nárok na vrátenie bezdôvodného obohatenia vo výške 392,94 eur. Pri zmluve č. 8400062899 mal prehľadom platieb za preukázané, že žalobkyňa splatila poskytnutú istinu úveru 1072,69 eur 15. úhradami, poslednou dňa 08.07.2015 a z tohto dôvodu všetky ďalšie platby spolu vo výške 880,24 eur, nakoľko boli vykonané v rámci 3 ročnej premlčacej lehoty po 29.01.2015 sú bezdôvodným obohatením, pričom premlčanou nie je ani časť platby č. 15 vo výške 0,26 eur. Z predmetnej zmluvy tak žalobkyňi vznikol nárok na vrátenie bezdôvodného obohatenia vo výške 880,50 eur. Pri zmluve č. 8500027552 mal prehľadom platieb za preukázané, že žalobkyňa splatila poskytnutú istinu úveru 1491,82 eur 25. úhradami, poslednou dňa 19.07.2015 a z tohto dôvodu všetky ďalšie platby spolu vo výške 703,56 eur, nakoľko boli vykonané v rámci 3 ročnej premlčacej lehoty po 29.01.2015 sú bezdôvodným obohatením, pričom premlčanou nie je ani časť platby č. 25 vo výške 35,18 eur. Z predmetnej zmluvy tak žalobkyňi vznikol nárok na vrátenie bezdôvodného obohatenia vo výške 738,74 eur. V danom prípade tak vznikol žalobkyňi v prípade platieb adresovaných žalovanému po splatení jednotlivých istín v celkovej sume 2792,16 eur. Nakoľko sa so splatením predmetnej sumy žalovaný dostal do omeškania, žalobkyňi vznikol nárok na zaplata úroku z omeškania v zmysle § 517 ods. 2

OZ a § 3 nariadenia vlády č. 87/1995 Z. z. a v zákonnej výške 5% ročne od 20.07.2017 (nasledujúci deň po poslednej platbe, ktorú žalobkyňa uhradila žalovanému) do zaplatenia. Čo sa týka argumentácie žalobkyne o plynutí 10 ročnej premlčacej lehoty, súd mal za to, že pre možnosť súdu konštatovať vedomostnú zložku úmyslu žalovaného bezdôvodne sa obohacovať by bolo nutné v každom jednotlivom konkrétnom prípade, s poukazom na okolnosti uzavretia konkrétnej zmluvy s konkrétnymi zmluvnými stranami preukázať, že žalovaný ako úverový veriteľ v čase uzavretia zmluvy a prijatia plnenia na základe zmluvy skutočne vedel alebo aspoň bol uzrozumený s tým, že sa bezdôvodne obohacuje na úkor dlžníkov. Žalovaný skutočne chcel získať odplatu vo forme úrokov za poskytnutý úver, táto skutočnosť, ale nedokazuje jeho úmysel získať bezdôvodné obohatenie. Nemohol predpokladať v čase uzavretia zmluvy a prijatia platieb, že o niekoľko rokov neskôr v dôsledku neskorších legislatívnych zmien súdy budú eventuálne posudzovať obdobné zmluvy o úvere ako zmluvy v rozpore so spotrebiteľským právom. Ak nebolo bez akýchkoľvek pochybností preukázané úmyselné konanie žalovaného pri získavaní bezdôvodného obohatenia, ktoré by malo vplyv na predĺženie objektívnej premlčacej doby z troch na desať rokov, súd zohľadnil ako relevantnú trojročnú objektívnu premlčaciu dobu uplatneného práva žalobkyne. Súdu žiadnym spôsobom nebol zo strany žalobkyne preukázaný úmysel žalovaného získať bezdôvodné obohatenie, a teda nepreukázal plynutie desaťročnej subjektívnej doby. O nároku na náhradu trov konania súd rozhodol podľa § 255 ods. 1 CSP. V konaní mal v plnom rozsahu úspech žalobca, preto mu súd priznal voči žalovanému nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 % a o výške trov konania sa rozhodne po právoplatnosti tohto rozhodnutia samostatným uznesením.

3. Proti tomuto rozsudku podal v zákonnej lehote odvolanie žalovaný, v ktorom žiadal, aby odvolací súd napadnutý rozsudok zrušil v napadnutom rozsahu a žalobu zamietol alebo aby vrátil celú vec na ďalšie konanie súdu prvej inštancie. Namietal, že súd prvej inštancie pri posudzovaní námietky premlčania vychádzal len z úpravy trojročnej premlčacej doby napriek tomu, že Občiansky zákonník upravuje v prípade premlčania nároku na vydanie bezdôvodného obohatenia kombináciu 2 a 3 ročnej premlčacej doby. Záver konajúceho súdu o posúdení námietky premlčania považuje preto za predčasný a tiež za nesprávny, pretože úhrady žalobcu prevyšujúce sumu úveru a ktoré boli vykonané v období viac ako 2 roky pred podaním žaloby, sú premlčanými. V prípade nároku Zmluvy o revolvingovom úvere číslo 8500027552 vo výške 122,16 eur, súd dospel k nesprávnemu záveru aj o uplynutí objektívnej premlčacej doby, pretože v tejto časti uplynula aj trojročná objektívna premlčacia doba. Súd prvej inštancie odôvodnil rozhodnutie tým, že v predložených zmluvách absentuje údaj o konečnej splatnosti úveru, výška splátok istiny, úrokov a iných poplatkov, údaj o splatnosti jednotlivých splátok zahŕňajúc prvú a poslednú splátku, v každej absentuje údaj o presnej výške úveru a zmluvy obsahujú dojednania úrokových sadzieb presahujúcich 70 % odplatu, ktorú sú v rozpore s dobrými mravmi. Žalovaný namietal závery súdu pre ich nesprávnosť a nepreskúmateľnosť, pretože a) žiadny zákon nevyžaduje uvádzať splatnosť prvej a poslednej splátky, b) každá zmluva obsahuje výšku splátky úveru a žiadny zákon nevyžaduje uvádzať rozpis splátky na časť istina, úrok a iné poplatky, c) je nepreskúmateľným záver súdu o neuvedení presnej výšky úveru. Záver súdu o neplatnosti dohody o úrokoch pre rozpor s § 39 Občianskeho zákonníka a dobrými mravmi považuje za nepreskúmateľný a tiež za nesprávny po vecnej stránke. Súd pojem „dobré mravy“, ktorý je sám o sebe právne neurčitý, nevysvetlil v skutkových a právnych súvislostiach, ktoré by s prejednávanou vecou mali nejakú spojitosť. Dobré mravy sú všeobecne v súdnej praxi chápané ako pravidlá správania sa, ktoré sú v prevažnej miere v spoločnosti uznávané a tvoria základ fundamentálneho hodnotového poriadku (m.m. uznesenie Ústavného súdu SR sp.zn. IV. ÚS 55/2011). Avšak práve na základe svojej vlastnosti ako právne neurčitého pojmu by v každom jednotlivom prípade mali byť vysvetlené tak, aby bolo zrejmé, čo tvorí ich obsah a teda v čom konštatovaný rozpor s dobrými mravmi vlastne bude spočívať. Právne neurčité pojmy sú podľa právnej teórie dôsledkom toho, že právny jazyk a právne normy používajú pojmy, ktorých rozsah nie je presne vymedzený. V prípade „dobrých mravov“ zákon neustanovuje, z akých hľadísk má súd síce vychádzať, čo však súvisí ale len s tým, že sa majú zväžiť a vziať do úvahy všetky okolnosti prípadu, teda skutkové a aj právne. To napádaný rozsudok nespĺňa. Vymedzenie pojmu „dobré mravy“ v konkrétnom prípade je napríklad dôležité aj preto, že rozpor s dobrými mravmi nebude tvoriť skutočnosť, ktorá je daná zákonom. Čiže ak zákon určuje nejaké pravidlo, zákaz alebo príkaz, potom jeho existencia ako súčasť nejakého vzťahu nie je dôvodom pre záver o rozpore tohto vzťahu s dobrými mravmi. Nedostatočné odôvodnenie v tomto prípade tak vo svojej podstate neumožňuje zistiť nielen to, čo súd za obsah pojmu „dobré mravy“ považoval a z čoho ho ustálil, ale napríklad ani to, či jeho záver o rozpore s dobrými mravmi nie je založený na takých úvahách, v súvislosti s ktorými boli neprípustne posúdené príkaz, možnosť alebo zákaz vyplývajúce zo zákona ako dôvod (súčasť) rozporu s dobrými mravmi. Výška odplaty za úver poskytnutý na základe spotrebiteľskej zmluvy bola upravená v zmysle

ust. § 53 ods. 6 Občianskeho zákonníka. Zákonodarca v čase uzavretia zmluvy reguloval celkový odplatu v súvislosti so spotrebiteľským úverom, nie iba jej jednu zložku - ročnú úrokovú sadzbu úveru. Logicky to vyplýva aj z tej skutočnosti, kedy pri dvoch rôznych poskytovateľoch úverov - bankových a nebankových subjektoch - síce môže byť úroková sadzba (jej výška) výrazne odlišná, avšak napríklad pri bankových poskytovateľoch celková odplata je tvorená aj správou úverového účtu, rôznymi poplatkami za vyhotovenia výpisov a pod. Zákonodarca preto výslovne stanovil, že sa bude právne regulovať celková odplata za poskytnutie finančných prostriedkov - uvedené teda nenachádza oporu v oblasti komparácie s úrokovými sadzbami bankových subjektov. V zákone bolo teda výslovne určené, že pri porovnávaní sa má zobrať nielen hodnota obvyklej odplaty, ale aj spôsob a miera zabezpečenia záväzku, objem poskytnutých prostriedkov a lehota splatnosti. Porovnávanie s údajmi bánk je samo o sebe nesprávne - banka si svoj „zisk“ účtovala v danom období aj za vedenie úverového účtu, spracovanie platieb a pod., čiže úrok nebol pre ňu jediný výnos za požičanie peňazí, ale bol tam celý rad ďalších položiek, ktoré musel dlžník zo spotrebiteľského vzťahu platiť. Za podstatné prevýšenie sa pritom považuje také, ktoré je viac ako o 25 - 27 %. Uvedené podporuje napríklad aj uznesenie Krajského súdu v Banskej Bystrici, č.k. 14Co/1016/2014, zo dňa 30.03.2016. Súd prvej inštancie v napádanom rozsudku odôvodnil rozhodnutie tým, že v zmluve nebola dohodnutá a uvedená konečná splatnosť. Na základe toho súd dospel k záveru, že ide o bezúročný úver. Tvrdí, že súd prvej inštancie v tejto otázke dospel k nesprávnym záverom, a to s poukazom na výklad Súdneho dvora EÚ vo veci C - 42/15 a ako i to, že údaj o konečnej splatnosti uzavretá zmluva obsahuje, a hoci na túto skutočnosť žalovaný vo svojom vyjadrení poukázal, konajúci súd v napádanom rozsudku uviedol len všeobecné, šablónovité vyjadrenie bez toho, aby sa argumentom žalovaného vôbec zaoberal. Súdna prax ohľadne uvádzania konečnej splatnosti nie je jednotná a je preto neprípustné, aby nejednoznačný a sporný výklad zákona bol na ťarchu sporovej strany a zmena zákona č. 129/210 Z.z., ktorá je účinná od 01.05. 2018 a ktorá bola prijatá z dôvodu odstránenia nepresností implementácie smernice potvrdzuje fakt, že s „konečnou splatnosťou“ nie je možné spájať žiadny následok. Ak by tento údaj a jeho uvádzanie malo byť súčasťou ochrany spotrebiteľa, potom jeho vypustenie z ustanovení zákona je vlastne popretím takéhoto cieľa. Druhou skutočnosťou je, že bezúročnosť úveru je možné spájať len s náležitosťou, ktorá spochybňuje možnosť posúdiť rozsah záväzku spotrebiteľa (čo termín konečnej splatnosti nie je, pretože ten žiadny rozsah nedefinuje. Rozsah záväzku vymedzuje počet a výška splátky, celková čiastka na splatenie a RPMN). Náležitosť „konečná splatnosť úveru“ nepozná úijné právo, čo napokon viedlo k tomu, že došlo k zmene zákona č. 129/2010 Z.z. a táto náležitosť práve z dôvodu dodržiavania úijného práva bola vylúčená. Ak uvádzanie konečnej splatnosti úveru bolo zo zákonnej úpravy vypustené, potom pri aplikácii znenia zákona do spomenutej novely je potrebné zachovať požiadavku na eurokonformný výklad zákona. Ďalej poukázal na rozhodnutie NS SR sp. zn. 3Cdo/146/2017, rozhodnutie Súdneho dvora EÚ vo veci Pfeiffer (C-397/01 až C-403/01) body 115 a 116. Tvrdí preto, že súd prvej inštancie sa po právnej stránke nesprávne vypořiadal s relevantnými skutočnosťami, na základe / podľa ktorých je prípustný záver o bezúročnosti úveru. Žalovaný namieta aj skutkové závery súdu o tom, že uzavreté zmluvy neobsahujú uvedenie konečnej splatnosti úveru. Požiadavka uvedenia termínu konečnej splatnosti úveru bola v posudzovanom zmluvnom vzťahu splnená viacerými spôsobmi, a to - určením podľa dátumu splatnosti splátok v jednotlivých mesiacoch a počtu mesačných splátok, - spôsobom vyplývajúcim z článku 4., ods. 4.5 zmluvných dojednaní, v zmysle ktorých dátum splatnosti poslednej splátky uvedený v oznámení o schválení úveru je zároveň termínom konečnej splatnosti. Uvedenie konečnej splatnosti treba vykladať vo vzájomných súvislostiach. Zmluva o revolvingovom úvere požadované informácie obsahovala, a to spôsobom vyplývajúcim z obsahu jednotlivých dokumentov, ktoré podľa vôle zmluvných strán predstavovali jej neoddeliteľnú súčasť. Na základe uvedených dôvodov tvrdí, že súd prvej inštancie dospel k nesprávnym skutkovým záverom a vec nesprávne posúdil aj po právnej stránke. Záver o bezúročnosti úveru odporuje vykonanému dokazovaniu a relevantným ustanoveniam právneho poriadku. Odvolanie proti výroku o úroku z omeškania odôvodňuje tým, že úrok z omeškania súd priznal od dňa 20.07.2017, ak však súd vzťah v prejednávanej veci právne zdôvodnil, že ide o bezdôvodné obohatenie, potom časom splnenia záväzku by bol prvý deň potom, kedy žalobca požiadal o plnenie (§ 563 Občianskeho zákonníka). Z ustanovenia § 517 Občianskeho zákonníka totiž vyplýva, že subjekt je v omeškani s plnením zásadne až od vtedy, keď ho nesplní v deň nasledujúci potom, kedy ho veriteľ požiadal o splnenie. Až od tohto dňa môže ísť o omeškanie a žalobca môže požadovať úroky z omeškania. V konaní nebol vykonaný žiadny dôkaz, na základe ktorého by bol prijateľný a odôvodnený záver o vzniku omeškania od dňa 20.07.2017.

4. Žalobkyňa v písomnom vyjadrení k odvolaniu uviedla, že rozsudok súdu prvej inštancie považuje za správny a dostatočne zdôvodnený. Rozhodnutie obsahuje zásadné vysvetlenie dôvodov podstatných

pre rozhodnutie súdu, súd sa jasne a zrozumiteľným spôsobom zaoberal všetkými spornými otázkami, ktoré dostatočne odôvodnil a správne vyhodnotil. Odvolacie dôvody žalovaného považuje za nedôvodné a účelové. Poukazuje na to, že vo všetkých zmluvách nie je uvedený údaj ohľadne priemernej PRMN v správnej výške, v zmysle § 9 ods. 2 písm. y), čo vyplýva i z listinných dôkazov predložených samotným žalovaným. Pri zmluve č. 8500033617 z dôkazu predloženého žalovaným Štandardné európske informácie vyplýva, že na poskytnutie úveru sa vyžadovalo uzavretie Dohody o zrážkach zo mzdy a nie je potom pravdivý údaj, že priemerná výška RPMN v danom období pre tento typ úveru bola 46,06 % (ako je to uvedené v zmluve), keďže v danom čase bola pri spotrebiteľských úveroch so zabezpečením (ktorým je podľa § 551 Občianskeho zákonníka aj Dohoda o zrážkach zo mzdy) priemerná výška RPMN len 23,83 %, čo v zmysle § 11 ods. 1 písm. b) spôsobuje ex lege bezúročnosť a bezpoplatkovosť úveru. Pri zmluve č. 8500033618 z dôkazu predloženého žalovaným Štandardné európske informácie vyplýva, že na poskytnutie úveru sa vyžadovalo uzavretie Dohody o zrážkach zo mzdy a nie je potom pravdivý údaj, že priemerná výška RPMN v danom období pre tento typ úveru bola 46,06 % (ako je to uvedené v zmluve), keďže v danom čase bola pri spotrebiteľských úveroch so zabezpečením (ktorým je podľa § 551 Občianskeho zákonníka aj Dohoda o zrážkach zo mzdy) priemerná výška RPMN len 23,83 %. Pri zmluve č. 8400062899 z dôkazu predloženého žalovaným Štandardné európske informácie vyplýva, že na poskytnutie úveru sa vyžadovalo uzavretie Dohody o zrážkach zo mzdy a nie je potom pravdivý údaj, že priemerná výška RPMN v danom období pre tento typ úveru bola 46,30 % (ako je to uvedené v zmluve), keďže v danom čase bola pri spotrebiteľských úveroch so zabezpečením (ktorým je podľa § 551 Občianskeho zákonníka aj Dohoda o zrážkach zo mzdy) priemerná výška RPMN len 25,36 %, čo v zmysle § 11 ods. 1 písm. b) tiež spôsobuje ex lege bezúročnosť a bezpoplatkovosť úveru. Pri zmluve č. 8500027552 z dôkazu predloženého žalovaným Štandardné európske informácie vyplýva, že na poskytnutie úveru sa vyžadovalo uzavretie Dohody o zrážkach zo mzdy a nie je potom pravdivý údaj, že priemerná výška RPMN v danom období pre tento typ úveru bola 48,52 % (ako je to uvedené v zmluve), keďže v danom čase bola pri spotrebiteľských úveroch so zabezpečením (ktorým je podľa § 551 Občianskeho zákonníka aj Dohoda o zrážkach zo mzdy) priemerná výška RPMN len 22,96 %, čo v zmysle § 11 ods. 1 písm. b) tiež spôsobuje ex lege bezúročnosť a bezpoplatkovosť úveru. Ďalej opätovne poukazuje na to, že úvery z úverových zmlúv (č. 8500033617, č. 8500033618, č. 8400062899 a č. 8500027552) sú bezúročné a bez poplatkov aj z dôvodu, že je v nich uvedená nesprávne ročná percentuálna miera nákladov v neprospech spotrebiteľa (RPMN) v zmysle § 11 ods. 1 písm. d) zák. č. 129/2010. Navyše pri zmluvách č. 8500033617 a č. 8500033617 ide o zmluvy s totožným obsahom, z toho istého dňa a výpočet RPMN je rôzny. RPMN je tak uvedená v zmluve nesprávne a v neprospech žalobcu ako spotrebiteľa, čo spôsobuje taktiež ex lege bezúročnosť úveru a jeho bezpoplatkovosť. Odvolanie sa žalovaného na to, že termín konečnej splatnosti úveru predstavuje takú náležitosť, ktorá nemôže a nikdy nemohla byť dôvodom pre bezúročnosť úveru považuje za nesprávnu a v absolútnom rozpore s obligatónnymi náležitosťami § 9 ods. 2 zákona č. 129/2010 Z.z. (v znení platnom ku dňu uzavretia zmluvy). Žalovaný nesprávne a účelovo na podporu svojich tvrdení poukazuje na zmenu zákona č. 129/2010 Z.z. účinného od 1.5.2018, ktorého zmena má preukazovať správnosť jeho právneho názoru, že termín konečnej splatnosti nikdy nebol obligatónnou náležitosťou spotrebiteľskej zmluvy o úvere. Ide ale o subjektívnu predstavu a želanie žalovaného a z požiadavky právnej istoty právneho poriadku vyplýva, že právny predpis, resp. jeho ustanovenia pôsobia iba do budúcnosti a nie do minulosti. Zároveň poukazuje na zmätočnosť vo vyjadreniach žalovaného, keď tento vo svojom odpore (z 25.2.2018) tvrdí, že Oznámenie je súčasťou zmluvných dojednaní a má záväzný charakter, nakoľko v zmluve (o úvere) absentujúce údaje (napr. dátum prvej a poslednej splátky) obsahuje toto Oznámenie, čím je splnená zákonná požiadavka, v inom svojom vyjadrení (z 20.4.2018) naopak tvrdí, že oznámenie má len informatívny (teda nezáväzný) charakter o tom, na čom sa strany dohodli, čo však nezodpovedá skutočnosti, nakoľko údaj o prvej a poslednej splátke v zmluve dohodnutý nie je, je uvedený len v Oznámení a ak Oznámenie má nezáväzný charakter, potom nie je súčasťou zmluvných dojednaní a v zmluvách absentujúce údaje o prvej a poslednej splátke neboli teda dojednané vôbec. V odvolaní už dokonca popiera potrebu uvádzania termínu konečnej splatnosti úveru. Údaj o konečnej splatnosti úveru je jednou z obligatónnych náležitosťami zmluvy o spotrebiteľskom úvere. Lehota splatnosti uvedená len počtom 42 príp. 36 mesiacov (pri všetkých zmluvách), nie je v súlade s ustanovením § 9 ods. 2 písm. f) ZoSÚ. Zmyslom uvedeného ustanovenia je, aby spotrebiteľ už pri podpise zmluvy bol informovaný o tom, ako dlho je povinný plniť si svoje povinnosti, vyplývajúce mu zo zmluvy o spotrebiteľskom úvere. Uvedené ustanovenie preto vyžaduje presnú dátumovú špecifikáciu konečnej splatnosti úveru, pričom k uvedenému záveru možno dôjsť aj gramatickým výkladom dotknutého ustanovenia, ktoré rozlišuje pojem „doba trvania zmluvy“ a pojem „termín konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru“ (obdobný názor je vyslovený v rozhodnutí Krajského súdu v Banskej Bystrici

zo dňa 19.9.2012, sp. zn. 17Co/151/2012). Údaj o termíne konečnej splatnosti úveru má byť uvedený presne, a to uvedením konkrétneho dňa, mesiaca a roku, kedy spotrebiteľský úver nadobudne konečnú splatnosť. Význam uvedenej zmluvnej náležitosti súvisí aj s ďalšími nárokmi veriteľa vyplývajúcimi zo zmluvy o úvere. V zmysle ustálenej súdnej praxe (uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, sp. zn. 4 Obo 143/98, rozsudok Krajského súdu v Žiline zo dňa 19.11.2013, sp. zn. 5Co/165/2013, rozsudok Krajského súdu v Prešove zo dňa 30.5.2012, sp. zn. 1Co/30/2012, rozsudok Krajského súdu v Žiline zo dňa 25.2.2014, sp. zn. 5Co/567/2013) veriteľovi prislúchajú zmluvné úroky ako odplata za poskytnutie peňažných prostriedkov do splatnosti úveru, po jeho splatnosti má nárok na úrok z omeškania. Uvedený údaj preto slúži na rozlíšenie, dokedy je dlžník povinný platiť zmluvné úroky a odkedy úroky z omeškania. Zo žiadneho ustanovenia zákona o spotrebiteľských úveroch nevyplýva, že v prípade revolvingového úveru nemusí zmluva obsahovať údaj o konečnej splatnosti úveru. Poukázala na uznesenie Najvyššieho súdu SR z 30.11.2011, sp. zn. 2Cdo 245/2010. Vzhľadom na vyššie uvedené ako aj vzhľadom na ustanovenie § 40 Občianskeho zákonníka má za to, že podstatné a zákonné náležitosti neboli písomne dojednané ani v úverovej zmluve a ani zmluvných podmienkach. K odkazu žalobcu poukazujúce na eurokonformný výklad a na závery Súdneho dvora EÚ vo veci C-42/15 uvádza, že pri rozpore medzi Smernicou a zákonom sa nemôže bez ďalšieho automaticky uplatniť Smernica pred vnútroštátnym právom. Vnútroštátny súd musí skúmať, či môže Smernici priznať priamy účinok, resp. nepriamy účinok. Vzhľadom na explicitné znenie zákona o spotrebiteľských úveroch v časti členenia splátok na splátky istiny, splátky úrokov a splátky poplatkov, nemožno priznať Smernici ani nepriamy účinok, jednalo by sa o výklad vnútroštátneho zákona contra legem (bližšie k danej problematike napríklad aj <http://www.najpravo.sk/clanky/preco-rozsudok-sdeu-vo-veci-home-credit-slovakia-c-a-klara-biroovnanie-je-sposobily-zmenit-rozhodovaci-prax-vseobecnych-sudov-sr.html>). Pokiaľ ide o rozsudok Súdneho dvora EÚ zo dňa 09.11.2016 v právnej veci C-42/15 poukázala na rozsudok Krajského súdu v Prešove sp. zn. 21Co/104/2016 zo dňa 30. 03. 2017, na rozsudok NS SR z 28.06.2016 sp. zn. 7Sžo61/2015, rozsudok KS TN sp. zn. 27Co/36/2017 zo dňa 28. 02. 2017. Dojednanie o výške ročnej úrokovej sadzby 70,01 % (vo všetkých prípadoch) súd prvej inštancie správne považoval za neplatné pre rozpor s dobrými mravmi (rozsudok Krajského súdu v Prešove 3Co/151/2013 zo dňa 25.9.2013, rozsudok NS SR 5Cdo 26/2011 zo dňa 26.4.2012). V súvislosti s ust. § 53 ods. 6 Občianskeho zákonníka, poukázala na rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 1M Cdo 1/2009 zo dňa 31.7.2009. K námietke žalovaného na závery súdu prvej inštancie ohľadne posúdenia premlčania s poukazom na 2-ročnú subjektívnu premlčaciu dobu opätovne uvádza, že sa o bezdôvodnom obohatení dozvedela až po konzultácii s právnu zástupkyňou, dňa 20.9.2017. Nakoľko žaloba na vydanie bezdôvodného obohatenia bola podaná dňa 25.1.2018, teda v rámci subjektívnej premlčacej doby, ktorá by plynula od 20.9.2017 do 20.9.2019, bola žaloba z hľadiska uplynutia 2- ročnej subjektívnej premlčacej doby podaná včas a námietka premlčania z hľadiska tejto premlčacej doby je nedôvodná. K námietke ohľadne objektívnej premlčacej doby uvádza, že v zmysle § 107 ods. 2 Občianskeho zákonníka sa najneskôr právo na vydanie plnenia z bezdôvodného obohatenia premlčí za tri roky, a ak ide o úmyselné bezdôvodné obohatenie, za desať rokov odo dňa, keď k nemu došlo. V tejto súvislosti poukázala na právoplatné rozhodnutia okresných súdov v spotrebiteľských sporoch, kde účastníkom konania je priamo žalovaný. Nekalé obchodné praktiky ako aj dôsledky absencie podstatných náležitostí zmluvy boli žalovanému vytknuté už pred uzatvorením predmetných zmlúv so žalobcom t. j. pred rokmi 2013 a 2014. Preto tvrdí, že žalovaný vedel, že ním predložené zmluvy vykazujú nedostatky, pre ktoré je treba považovať ich za bezúročné a bez poplatkov. Takéto konanie nemožno vyhodnotiť inak ako úmyselné, zamerané na získanie bezdôvodného obohatenia, minimálne s nepriamym úmyslom získať majetkový prospech. Do pozornosti tiež dala § 53a ods. 1 Občianskeho zákonníka. Má za to, že súdu z vlastnej činnosti je známe, že žalovaný dlhodobo ignoroval (min. do roku 2015) pri uzatváraní zmlúv právnu úpravu na ochranu spotrebiteľa (absencia obligatórnych náležitostí zmluvy, uvádzanie neprijateľných zmluvných podmienok), čo nemožno hodnotiť inak, ako úmyselné konanie zamerané na získanie bezdôvodného obohatenia bez právneho dôvodu, pričom z hľadiska úmyslu nemožno uveriť tomu, že žalovaný nevedel, čo môže takým konaním spôsobiť a pre prípad, že sa tak stane, že s tým nebol uzročený a preto je na mieste aplikácia 10 ročnej premlčacej lehoty. Má za to, že zákon o SÚ nevyžaduje, aby podmienky, ktoré vyplývajú z ust. § 11 ods. 1, boli splnené kumulatívne pre vyslovenie záveru, že úver sa považuje za bezúročný a bez poplatkov a stačí, ak zmluva neobsahuje len niektorú z uvedených náležitostí, aj keď v žalobe poukazovali na absenciu aj ďalších náležitostí zmluvy o spotrebiteľskom úvere. Rozhodnutie súdu prvej inštancie v tejto veci považuje za správne, súd správne vyhodnotil, že došlo k bezdôvodnému obohateniu žalovaného, ktoré je povinný vrátiť žalobkyni a preto navrhovala, aby odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie potvrdil ako vecne správny.

5. Krajský súd v Trenčíne ako odvolací súd preskúmal vec na podklade podaného odvolania podľa § 379 a § 380 ods. 1 CSP, bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa § 385 CSP a dospel k záveru, že rozsudok súdu prvej inštancie je potrebné podľa § 388 CSP zmeniť.

6. Čo sa týka záveru súdu prvej inštancie, že predmetné zmluvy sú bezúročné a bezpoplatkov, odvolací súd sa stotožnil so záverom súdu prvej inštancie, že predmetné Zmluvy neobsahujú náležitosti zmluvy o spotrebiteľskom úvere podľa § 9 ods. 2 písm. f) zákona o spotrebiteľských úveroch účinnom v čase uzatvorenia zmluvy o úvere, a síce dobu trvania zmluvy o spotrebiteľskom úvere a termín konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru, z dôvodu ktorého je v zmysle § 11 uvedeného zákona potrebné predmetné úvery považovať za bezúročné a bez poplatkov. Tieto závery súdu prvej inštancie považuje odvolací súd po preskúmaní veci za správne. Zákon č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch v znení účinnom ku dňu uzavretia úverových zmlúv stanovil, že zmluva o spotrebiteľskom úvere okrem všeobecných náležitostí podľa Občianskeho zákonníka, musí okrem iného obsahovať aj dobu trvania zmluvy o spotrebiteľskom úvere a termín konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru /§ 9 ods. 2 písm. f)/. Pre prípad absencie týchto náležitostí, zákon stanovil, že poskytnutý spotrebiteľský úver sa považuje za bezúročný a bez poplatkov (§ 11 ods. 1 písm. b)/. Zmluvy o úvere, ktoré strany uzatvorili, údaj o termíne konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru neobsahujú. Rovnako neobsahujú ani identifikáciu konkrétneho dátumu splatnosti jednotlivých splátok. Na uvedenom závere nič nemení ani Oznamenie veriteľa o schválení úveru dlžníkovi. Oznamenie veriteľa o schválení úveru nemožno považovať za odstránenie prípadných nedostatkov v obsahu zmluvy. Oznamenie o schválení úveru dlžníkovi je jednostranný právny úkon žalovaného, pričom Zmluva je podpísaná tak veriteľom ako dlžníkom, teda právne relevantné je to, čo je uvedené v zmluve ako dvojstrannom prejave vôle oboch účastníkov. Predmetné oznámenie má len charakter informácie veriteľa o schválení spotrebiteľskom úvere adresovanej dlžníkovi a nie je súčasťou návrhu alebo akceptácie návrhu zo strany navrhovateľa, teda nie je súčasťou Zmluvy z dôvodu, že táto bola uzatvorená skôr v súlade s čl. 13 Zmluvy riadnym vyplnením a následným podpisom tejto Zmluvy všetkými zúčastnenými stranami. Rovnako na závere, že zmluva o revolvingovom úvere neobsahuje údaj o termíne konečnej splatnosti úveru nič nemení ani to, že termín konečnej splatnosti úveru by bolo možné odvodiť od ďalších údajov zmluvy, konkrétne od splatnosti splátok úveru /ktorá náležitosť v Zmluve taktiež absentuje/ a počtu splátok úveru. Podľa § 9 ods. 2 písm. f) zákona č. 129/2010 Z.z. zmluva o spotrebiteľskom úvere okrem všeobecných náležitostí musí obsahovať termín konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru. Zákon teda striktné, jasne, zrozumiteľne a bez pochyb vyžaduje, aby termín konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru obsahovala zmluva o spotrebiteľskom úvere. V tomto prípade samotná zmluva neobsahuje údaj konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru, umožňujúci spotrebiteľovi bez ťažkostí a s istotou identifikovať tento termín. Nie je prípustné, aby si spotrebiteľ musel údaj o termíne konečnej splatnosti úveru sám odvodzovať od iných zmluvných údajov. Takýto postup by neslúžil ochrane spotrebiteľa, pre ktorú zákon náležitosti zmluvy o spotrebiteľskom úvere stanovil. V predmetných zmluvách tak ani podľa odvolacieho súdu nebola uvedená náležitosť podľa § 9 ods. 2 písm. f) zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch. Vzhľadom na absenciu vyššie uvedenej náležitosti, súd prvej inštancie správne považoval úvery poskytnuté žalovaným ako veriteľom žalobkyni za poskytnuté bez úroku a bez poplatkov (§ 11 ods. 1 písm. b/ zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch). Na základe uvedeného záveru sa odvolací súd už nezaoberal ďalšími odvolacími námietkami žalovaného, podľa ktorého je nesprávny záver súdu prvej inštancie o bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru aj dôsledkom absencie iných údajov, nakoľko pre vyslovenie záveru, že úver sa považuje za bezúročný a bez poplatkov stačí, ak zmluva neobsahuje len niektorú z uvedených náležitostí.

7. Pokiaľ ide o posúdenie uvedenej náležitosti zmluvy o spotrebiteľskom úvere eurokonformným výkladom príslušného ustanovenia § 9 ods. 2 písm. f) zákona č. 129/2010 Z.z. v zmysle rozhodnutia Súdneho dvora EÚ z 9.11.2016 vo veci C-42/15 vo veci Home Credit Slovakia, a.s. proti Kláre Biroóvej, tu odvolací súd uvádza, že ani eurokonformným výkladom Smernice č. 2008/48/ES o zmluvách o spotrebiteľskom úvere, ktorý poskytol vo svojom rozhodnutí Súdny dvor, nemožno prelomiť výklad predmetného zákonného ustanovenia, ktorý vychádza z úplne jasnej jazykovej formulácie daného zákonného ustanovenia. Zákonodarcu v tomto ustanovení jasne deklaroval požiadavku na uvedenie údajov o termíne konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru v zmluve o spotrebiteľskom úvere a odvolací súd nevidí dôvod na odklon od vnútroštátneho predpisu, ktorý bol v čase uzatvorenia zmluvy stranami sporu platný a účinný. Aj z predmetného rozhodnutia Súdneho dvora je zrejmé, že Smernica č. 2008/48/ES o zmluvách o spotrebiteľskom úvere zakotvuje tzv. úplnú harmonizáciu a Slovenská republika pri implementácii Smernice do zákona č. 129/2010 Z.z. povinnosť tzv. úplnej harmonizácie

porušila, pretože nesmela zachovať ani zaviesť vo svojom vnútroštátnom práve ustanovenia, ktoré sa odchyľujú od ustanovení tejto Smernice. Uvedený konflikt medzi Smernicou č. 2008/48/ES o zmluvách o spotrebiteľskom úvere a zákonom č. 129/2010 Z.z. však nie je možné riešiť priamou aplikáciou predmetnej smernice. Jednalo by sa o tzv. priamy účinok smernice. Otázka priameho účinku smerníc, konkrétne podmienok, za ktorých vnútroštátne orgány môžu určitú normu práva Únie aplikovať priamo, bezprostredne, na prípad, ktorý riešia je riešený v ustálenej judikatúre Súdneho dvora EÚ. V zásade platí zákaz horizontálneho priameho účinku spočívajúci v tom, že žiadne ustanovenie smernice zaručujúce jednotlivcovi práva alebo ukladajúce povinnosti ako také sa nemôže použiť v rámci sporu, v ktorom stoja proti sebe výhradne jednotlivci a priamy účinok smerníc je tak v zásade možný len v spore medzi jednotlivcom a štátom, kedy sa jednotlivец dovoľá svojho práva vyplývajúceho zo smernice priamo voči štátu ako subjektu zodpovednému za nesprávne implementovanie smernice. Uvedené právne závery Súdny dvor EÚ potvrdil vo viacerých svojich rozhodnutiach /napríklad rozsudok z 26. februára 1986 vo veci Marshall, rozsudok zo dňa 05. októbra 2004 vo veci Pfeiffer, C-397/01 až C-403/01/. V danom prípade tak priama aplikácia dotknutej smernice na vzťah medzi žalobkyňou a žalovaným nie je možná. 8. Ďalšou otázkou je tzv. nepriamy účinok smerníc, ktorý spočíva v eurokonformnom výklade dotknutého vnútroštátneho práva, ktorý sleduje dosiahnutie účelu, cieľa smernice. Nepriamy účinok smerníc má však vždy svoj rozsah a svoje medze, ktoré sa nachádzajú v rozsahu a medziach vnútroštátnych metód výkladu práva. Súdny dvor EÚ potom ešte sám stanovil medze, ktoré súladný výklad má, hoci by sa opierať o uznanú vnútroštátnu metódu. V rozhodnutí vo veci Adeneler, C-212/04 /rozsudok Súdneho dvora EÚ zo 4. júla 2006/ uviedol, že "povinnosť vnútroštátneho sudcu odvolávať sa na obsah smernice pri výklade a uplatňovaní relevantných ustanovení vnútroštátneho práva je obmedzená všeobecnými zásadami práva, najmä právnou istotou a zákazom retroaktivity, a nemôže slúžiť ako základ pre výklad contra legem vnútroštátneho práva /pozri analogicky rozsudok zo 16. júna 2005, Pupino, C-105/03, Zb. s. I-5285, body 44 a 47". Vzhľadom na explicitné znenie zákona č. 129/2010 Z.z. v časti požiadavky uvádzať v zmluve údaj o termíne konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru, nie je výklad týchto zákonných ustanovení podľa záverov rozhodnutia Súdneho dvora EÚ z 9.11.2016 vo veci C-42/15 vo veci Home Credit Slovakia, a.s. proti Kláre Biroóvej možný. Takýto výklad by bol výkladom práva contra legem a v podstate by viedol k nahradeniu vnútroštátneho práva predmetnou Smernicou. V konečnom dôsledku by sa tak jednalo o výklad porušujúci všeobecné právne zásady, najmä zásadu právnej istoty. 9. Súd prvej inštancie preto správne, v súlade s vykonaným dokazovaním, uzavrel, že predmetné zmluvy o spotrebiteľskom úvere uzatvorené stranami sporu neobsahujú údaj o termíne konečnej splatnosti úveru. Túto skutočnosť potom súd prvej inštancie správne právne posúdil a dospel k správne záveru o bezúročnosti a bezpoplatkovosti úverov čerpaných žalobkyňou od žalovaného.

10. Čo sa týka rozhodnutia súdu prvej inštancie, ktorým uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobkyni sumu 2.792,16 eur s 5% ročným úrokom z omeškania od 20.7.2017 do zaplatenia, nakoľko námietku premlčania vznesenú žalovaným nepovažoval za dôvodnú, nakoľko všetky platby boli vykonané v rámci 3 ročnej premlčacej lehoty po 29.01.2015 a teda sú bezdôvodným obohatením, odvolací súd dospel k záveru, že v tejto časti je rozhodnutie súdu prvej inštancie nesprávne.

11. Podľa § 107 Občianskeho zákonníka, právo na vydanie plnenia z bezdôvodného obohatenia sa premlčí za dva roky odo dňa, keď sa oprávnený dozvie, že došlo k bezdôvodnému obohateniu a kto sa na jeho úkor obohatil.

12. Podľa § 107 ods. 2 Občianskeho zákonníka, najneskôr sa právo na vydanie plnenia z bezdôvodného obohatenia premlčí za tri roky, a ak ide o úmyselné bezdôvodné obohatenie, za desať rokov odo dňa, keď k nemu došlo.

13. V súvislosti so žalovaným vznesenou námietkou premlčania, odvolací súd upriamuje pozornosť na § 107 ods. 1 Občianskeho zákonníka, z obsahu ktorého jednoznačne vyplýva, že pre začiatok subjektívnej premlčacej doby na uplatnenie práva na vydanie bezdôvodného obohatenia je rozhodujúci subjektívny moment, keď sa oprávnený skutočne dozvie o okolnostiach, ktoré sú rozhodujúce pre uplatnenie jeho práva. Vedomosť oprávneného o tom, že na jeho úkor bolo získané bezdôvodné obohatenie a o tom, kto ho získal, musí byť teda skutočná a nie iba predpokladaná, pretože, len tak oprávnený vie o tom, že na jeho úkor sa niekto bezdôvodne obohatil, môže uplatniť svoje právo, t.j. požadovať vydanie dôvodného obohatenia. Nie je pritom rozhodujúce ani to, či sa oprávnený o svojom práve nedozvedel vlastným zavinením, teda či sa mohol o svojom práve dozvedieť alebo mal dozvedieť pri vynaložení potrebnej starostlivosti, a to napríklad aj prípadnou neznalosťou právnych predpisov.

14. Keďže v predmetnom prípade ide o dohodnuté plnenie v splátkach zo Zmlúv o úvere č. 8500033617 zo dňa 18.10.2013, č. 8500033618 zo dňa 18.10.2013, č. 8500027552 dňa 29.06.2013 a č. 8500062899 dňa 17.03.2014, je v zmysle § 103 Občianskeho zákonníka potrebné ustáliť začiatok plynutia premlčacej doby jednotlivých splátok odo dňa ich zročnosti, a to pre každú splátku samostatne. Ako je uvedené vyššie pre začiatok subjektívnej premlčacej doby na uplatnenie práva na vydanie bezdôvodného obohatenia je rozhodujúci subjektívny moment, keď sa oprávnený skutočne dozvie o okolnostiach, ktoré sú rozhodujúce pre uplatnenie jeho práva.

15. Odvolací súd je toho názoru, že žalobkyňa sa o plnení bez právneho dôvodu žalovanému dozvedela okamihom uhrádzania platieb nad rámec poskytnutej istiny, pričom táto vedomosť od tohto okamihu u žalobkyne pretrvávala vo vzťahu ku každej ďalšej nasledujúcej splátke po splatnosti splátky, ktorou bola istina úveru splatená v plnom rozsahu, a to vzhľadom na bezúročnosť a bez poplatkovosť úveru, pričom ako je uvedené vyššie, nie je pritom rozhodujúce to, či sa žalobca, t. j. oprávnený z bezdôvodného obohatenia o svojom práve nedozvedel vlastným zavinením, teda či sa mohol o svojom práve dozvedieť alebo mal dozvedieť pri vynaložení potrebnej starostlivosti.

16. Pre posúdenie okamžiku vzniku vedomosti žalobkyne o tom, že žalovanému uhrádza platby nad rámec poskytnutej istiny je tak významné, kedy žalobkyňa preukázateľne získala informácie, na základe ktorých si mohla urobiť dostatočný úsudok o tom, že platby titulom predmetnej úverovej zmluvy presiahli v úhrne výšku istiny úveru poskytnutej zo strany žalovaného. Čo sa týka úveru č. 8500033617 je potrebné vychádzať z toho, že bezdôvodné obohatenie veriteľa môže v prípade úveru bezúročného a bez poplatkov vzniknúť najskôr po vrátení poskytnutej istiny. K splateniu sumy poskytnutej istiny (770,18 eur) došlo v danom prípade 16. splátkou zaplatenou zo strany žalobkyne dňa 06.03.2015. Uvedeným okamihom vzniku vedomosti žalobkyne o tom, že žalovanému uhrádza platby nad rámec poskytnutej istiny je tak deň 06.03.2015 (zaplatila o 1,34 eur viac ako bola istina). Od uvedeného dňa tak žalobkyňa mala vedomosť pri každej ďalšej splátke o tom, že uhrádza splátky nad rámec poskytnutej istiny. Vzhľadom na vyššie uvedené je tak zrejmé, že žalobkyňa už pri splátke zo dňa 24.03.2015 (a pri splátke 06.03.2015 v časti 1,34 eur) mala vedomosť o tom, že plní bez právneho dôvodu. Žalobkyňa žalobu podala na súde dňa 29.01.2018. V zmysle § 103 v spojení s § 107 Občianskeho zákonníka je zrejmé, že žalobkyňou uplatnené splátky od dňa 24.03.2015 (aj 1,34 eur splátky 06.03.2015) do 09.01.2016 sú premlčané v dvojročnej subjektívnej lehote. Žalobkyňou uplatnené splátky od 07.02.2016 do 19.07.2017 nie sú premlčané, preto žalobkyňa má nárok len na tieto splátky v celkovej sume 296,44 eur. Čo sa týka úveru č. 8500033618 k splateniu sumy poskytnutej istiny (1.177,22 eur) došlo v danom prípade 25. splátkou zaplatenou zo strany žalobkyne dňa 08.12.2015. Uvedeným okamihom vzniku vedomosti žalobkyne o tom, že žalovanému uhrádza platby nad rámec poskytnutej istiny je tak deň 08.12.2015 (zaplatila o 28,28 eur viac ako bola istina). Od uvedeného dňa tak žalobkyňa mala vedomosť pri každej ďalšej splátke o tom, že uhrádza splátky nad rámec poskytnutej istiny. Vzhľadom na vyššie uvedené je tak zrejmé, že žalobkyňa už pri splátke zo dňa 09.01.2016 (a pri splátke 08.12.2015 v časti 28,28 eur) mala vedomosť o tom, že plní bez právneho dôvodu. V zmysle § 103 v spojení s § 107 Občianskeho zákonníka je zrejmé, že žalobkyňou uplatnené splátky dňa 09.01.2016 (aj 28,28 eur splátky 08.12.2015) sú premlčané v dvojročnej subjektívnej lehote. Žalobkyňou uplatnené splátky od 07.02.2016 do 19.07.2017 nie sú premlčané, preto žalobkyňa má nárok len na tieto splátky v celkovej sume 316,44 eur. Čo sa týka úveru č. 8500062899 k splateniu sumy poskytnutej istiny (1.072,69 eur) došlo v danom prípade 15. splátkou zaplatenou zo strany žalobkyne dňa 08.07.2015. Uvedeným okamihom vzniku vedomosti žalobkyne o tom, že žalovanému uhrádza platby nad rámec poskytnutej istiny je tak deň 08.07.2015 (zaplatila o 0,26 eur viac ako bola istina). Od uvedeného dňa tak žalobkyňa mala vedomosť pri každej ďalšej splátke o tom, že uhrádza splátky nad rámec poskytnutej istiny. Vzhľadom na vyššie uvedené je tak zrejmé, že žalobkyňa už pri splátke zo dňa 10.08.2015 (a pri splátke 08.07.2015 v časti 0,26 eur) mala vedomosť o tom, že plní bez právneho dôvodu. V zmysle § 103 v spojení s § 107 Občianskeho zákonníka je zrejmé, že žalobkyňou uplatnené splátky od dňa 10.08.2015 (aj 0,26 eur splátky 08.07.2015) do 09.01.2016 sú premlčané v dvojročnej subjektívnej lehote. Žalobkyňou uplatnené splátky od 07.02.2016 do 19.07.2017 nie sú premlčané, preto žalobkyňa má nárok len na tieto splátky v celkovej sume 451,06 eur. Čo sa týka úveru č. 8500027552 k splateniu sumy poskytnutej istiny (1491,82 eur) došlo v danom prípade 25. splátkou zaplatenou zo strany žalobkyne dňa 19.07.2015. Uvedeným okamihom vzniku vedomosti žalobkyne o tom, že žalovanému uhrádza platby nad rámec poskytnutej istiny je tak deň 19.07.2015 (zaplatila o 35,18 eur viac ako bola istina). Od uvedeného dňa tak žalobkyňa mala vedomosť pri každej ďalšej splátke o tom, že uhrádza splátky nad rámec poskytnutej

istiny. Vzhľadom na vyššie uvedené je tak zrejmé, že žalobkyňa už pri splátke zo dňa 19.08.2015 (a pri splátke 19.07.2015 v časti 35,18 eur) mala vedomosť o tom, že plní bez právneho dôvodu. V zmysle § 103 v spojení s § 107 Občianskeho zákonníka je zrejmé, že žalobkyňou uplatnené splátky od dňa 19.08.2015 (aj 35,18 eur splátky 19.07.2015) do 15.12.2015 sú premlčané v dvojročnej subjektívnej lehote. Žalobkyňou uplatnené splátky od 20.02.2016 do 19.07.2017 nie sú premlčané, preto žalobkyňa má nárok len na tieto splátky v celkovej sume 398,16 eur. Čo sa týka použitia 10 ročnej premlčacej doby, na ktorú poukazovala žalobkyňa, odvolací súd zdôrazňuje ako už uviedol vyššie, že pri právach na vydanie bezdôvodného obohatenia ustanovuje Občiansky zákonník premlčaciu dobu v § 107, a to kratšiu subjektívnu (ods. 1) a dlhšiu objektívnu (ods. 2). Ich začiatok je upravený odlišne. Ich vzájomný vzťah je taký, že ak sa skončí plynutie jednej z nich, právo sa premlčí a to aj napriek tomu, že oprávnenému ešte plynie druhá premlčacia doba. Teda ak sa povinný subjekt premlčania dovoľá, nemožno oprávnenému právo na vydanie získaného bezdôvodného obohatenia priznať, ak márne uplynula aspoň jedna z uvedených lehôt. Neprichádza tu už do úvahy objektívna desaťročná premlčacia doba podľa ustanovenia § 107 ods. 2.

17. Ohľadne úrokov z omeškania, na ktoré má žalobkyňa nárok sa odvolací súd stotožnil s názorom súdu prvej inštancie o aplikácii § 3 Nariadenia vlády č. 87/1995 Z .z., nakoľko základná úroková sadzba ECB dňa 20.07.2017 aj 13.02.2018 bola 0,00% a výška úrokov z omeškania je o 5 percentuálnych bodov vyššia ako základná úroková sadzba ECB, t. j. vo výške 5,00%. Odvolací súd však nárok na úrok v tejto výške zo sumy 1.462,10 eur žalobkyni priznal od 13.02.2018, keďže žalovanému bola žaloba doručená až dňa 12.02.2018, a od tohto okamihu sa až žalovaný preukázateľne dozvedel, že je v omeškaní s vydaním bezdôvodného obohatenia.

18. Na základe uvedeného odvolací súd podľa § 388 CSP zmenil rozsudok súdu prvej inštancie tak, že žalovaný je povinný zaplatiť žalobkyni sumu 1.462,10 eur s úrokom z omeškania vo výške 5% ročne od 13.02.2018 do zaplatenia, a to do 3 dní od právoplatnosti rozsudku a vo zvyšnej časti žalobu zamietol. 19. O nároku na náhradu trov prvoinštančného a odvolacieho konania rozhodol odvolací súd v súlade s § 396 ods. 1 a 2 CSP v spojení s § 255 ods. 1 a 2 CSP. Žalobkyňa sa podanou žalobou domáhala zaplatenia istiny 2.792,16 eur a ročného úroku z omeškania vo výške 5 % zo sumy 2.792,16 eur od 20.07.2017 do zaplatenia. Žalobkyňa v konaní dosiahla úspech vo výške 51,02 % (súčet priznanej istiny vo výške 1.462,10 eur a úroku z omeškania vo výške 125,17 eur za obdobie od 13.02.2018 do 30.10.2019, t.j. 1.587,27 eur x 100 / súčet požadovanej istiny vo výške 2.792,16 eur a úroku z omeškania vo výške 318,16 eur za obdobie od 20.07.2017 do 30.10.2019, t.j. 3.110,77 eur) a žalovaný vo výške 48,98%. Keďže každá zo strán mala vo veci úspech čiastočný, súd im náhradu trov nepriznal.

20. Rozhodnutie bolo prijaté senátom odvolacieho súdu jednohlasne.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancie. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolania musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).